

Gültəkin bir dilbər ki, uzanmışdı arxası üstə güllər içində

Sirli bir zaman duyulurdu
gecə yağışlarının intizarında,
axdıqca, dəyişdikcə göydə buludlar,
o dalğalı, zərif beşiklər; ölmüşdüm mən də artıq.
Yerlə göy arasındakı bir şəhərdi
son pənahgahım,
o ötən günlərimin mehriban qadınları da
səsləyirdilər məni hər tərəfdən daim,
neçə bahar cavanlaşmış doğma anam da,
bircə-bircə seçərək qızıl gülləri
bəyaz türlü qönçələrindən
tellərimə çələng düzürdü.

Gecəydi hələ,
inamla axırdı ulduzlar
qızılı səma cığırlarıyla,
o faniyə çevrilmiş hər şey də
haqlayırdı məni gizli sığınacaqlarımda,
xatırlatmaqçün mənə açıq qalmış bağçaları,
ömrün mənasını;
ancaq, məni üzürdü öz son təbəssümüylə
gültəkin bir dilbər ki, uzanmışdı arxası üstə
güllər içində.

Yağış və dəmir rəngi

Sən deyirdin: ölüm, sükut, tənhalıq;
Necə ki, sevgi, həyat deyirlər.
Ani təsəvvürlərdən doğan sözlər idi onlar.
Külək də qalxırdı yüngülcə hər səhər,
yağış və dəmir rəngli zaman da
ötüb keçirdi daşların, bizim lənətə gəlmiş
qapalı hənirtimizin üzərindən.
Həqiqətə çox var hələ!
Elə isə, söylə mənə,
ey, xaçın üstündə çarmıxlanmış insan,
sən də ey, əlləri qana qəltan olmuş,
hansı cavabları verim mən
həqəqəti soranlara?
İndi, özgə bir sükut çöküncə gözlərimə,
qalxınca özgə bir rüzgar,
pas yenidən gül açınca.

Bəlkə təkə bir ürək

Yağışlı gecədə yayılar ətrafa
cökə çiçəklərinin kəskin ətri.
Boş qalar sevinc anları,
onun çılğın fərəhləri,
ıldırım tək çaxan gülüşlər...
İndi qismətimiz - sonsuz biganəlik,
bir hərəkətin, bircə kəlmənin xatirəsi,
quşların duman qatında
tənbəl-tənbəl uçuşu tək.
Bəs nəyin intizarındasan, sərgərdan könül?
Bəlkə o bircə anın ki, verəcək nəhayət qərarını,-
əvvəlimizmi bu, ya sonumuzmu?
eynidir artıq, talelərimiz də.
Burada, yanğınların qara tüstüsündən
qovuşur hələ də boğazlarımız.
Bacarsan, unut bu kükürd qoxusunu,
unut bu xofu.
Sözlər usandırır varlığımızı
daş atılmış lal sulardan qalxan sədalar tək;
bəlkə təkə bir ürək qalır bizə yalnız,
bəlkə təkə bir ürək?

Söyüd budaqlarından

Axı necə nəgmə deyə bilərdik biz
yadelli dabanını sinəmizə sıxanda,
meydanlardakı buz mələfələr üstə
pərən-pərən ikən şəhidlərimiz,
susmaq bilməyəndə körpələrin
yanıqlı iniltisi,
teleqraf dirəyində çarmıxlanmış
oğluna tərəf gedən ananın
qara naləsini eşidirkən?
O vaxt sadıq çıxıb andımıza,
həzin küləklərdə yellənərək,
söyüd budaqlarından asılı qalmışdı
bizim də rübablarımız.

İtalyan dilindən tərcümə edən:

Cəmşid CƏMŞİDOV